

nämnes 1141 (i Gamla Uppsala), dels genom att nämna ett sedermera försvunnet stift Tuna, vars biskopssäte efter den helige Äskils där c. 1080 timade död fick namnet Äskilstuna och dit kristendomen utbrett sig från Västergötland genom den helige Äskils mission.

Sannolikt före Äskils död äro åtskilliga runminnesmärken tillkomna i denna trakt och särskilt kyrklig prägel har en vid Äskilstuna funnen gravkista, som återställts av S. Lindqvist¹ och nu finnes i Statens hist. museum med en inskrift, varav blott slutet är i behåll: ku[þ + hialbi] + ant + hans [+ auk +] k[uþs + moþir + a]uk + þ [—] + sum + kiara + litu + | tofi + risti + runar + a + nesbiurn + hiok + sta [ina +] »Gud hjälpe hans ande och Guds moder och deras, som läto göra vården. Tove ristade runor på och Näsbjörn högg stenarne.»

Äskils död c. 1080 var en följd av den ovilja hos hedningarna, som konung Inge den äldres alltför våldsamma försök att kristna medförde, han för drevs från tinget i Uppsala och hans svåger Blot-Sven togs till konung, som förut kristen lovade uppehålla bloten eller offren till hednagudarne. Då Blot-Sven kom till Strängnäs för att blota på den hedniska offerplatsen, skyndade Äskil dit för att hindra offer men blev av hedningarna ihjälslagen, varpå kroppen begrovs i Äskilstuna. Efter tre år överfölls och dödades Blot-Sven av Inge, och därmed var kristen-

¹ Den helige Eskils biskopsdöme, s. 13 ff., i Ant. tidskr. för Sverige 22.